

A lamantin éneke

*Vesztettül keres
egy szót, gondolatot,
amin megpihenhet,
mindenhez csak
odakap, már száguld
tovább, nyugalmat
gyerekkoron, anyán,
apán, családon,
imán nem talál,
nem tapad meg
a figyelem, álomból
merítene erőt, csukott
szemmel fekszik,
ha kinyitja, meglátják
benne az örületet,
csak az orra ér
ki a langyos vízből,
őrzi féltett magányát,*

*körülötte így is zsinatolnak,
mondják a magukét,
semmit elintézni,
megy a fontoskodás,
múljék a kedves idő,*

*az idő, ez az ő élete,
a számára kiméretett,
azt eltölti benne, boci
szeme mögött szervesült
a másik arca, és ő végig
marad önmagával,
testben-lélekkben,*

*azoknak meg igazából
mindegy, majd elmennek
bölcességükkel haza,
a boltba, ott folytatják, ahol itt
abbahagyták, lerabolják*

*a pillanatot, a puszta
túlélés szándékával,*

*a lamantin ezalatt
világokat képzél,
melyek sebtiben
összeomlanak,
szavakat ismétél,
felismerhetetlenségig
roncsolva őket,
veszettül keres
egy gondolatot,
amin megpihenhet*